

DANIELLE STEEL

ERKÖLCSI
IRÁNYTÚ

DANIELLE STEEL

ERKÖLCSI
IRÁNYTŰ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Moral Compass*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2020 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover design: *Derek Walls*
Cover photograph (forest): *Arcangel/Irene Lamprakou*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2022

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2022
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Legyetek szerencsések, bölcsék és bátrak,
becsületesek és segítőkészek,
szeressétek egymást és
érdemeljétek ki egymás szeretetét.
Álljatok ki azért, amiben hisztek,
és tegyétek azt, amit helyesnek tartotok.*

*Teljes szívemből szeretlek benneteket,
és nagyon büszke vagyok rátok!*

Mami/d.s.

*A gonosz diadalához csak annyi kell,
hogy a jók tétlenek maradjanak.*

(EDMUND BURKE-nek tulajdonított mondás)

Első fejezet

A munka ünnepének napját követő gyönyörű, aranyló szeptemberi reggelen sorra érkeztek a diákok az egyetemre előkészítő massachusettsi Saint Ambrose magániskolába. A több mint százhusz éves tanintézet impozáns kőépületei éppoly előkelő benyomást keltettek, mint azok az egyetemek, amelyekben a legtöbb itt érettségizett diák szándékozott folytatni a tanulmányait. Sok jeles férfiú járt a Saint Ambrose-ba, és szerzett a későbbiekben nevet magának a világban.

Történelmi jelentőségű nap volt ez a Saint Ambrose életében: tíz évig tartó heves viták és kétévnyi előkészület után száznegyven diáklány érkezését várták a meglévő nyolcszáz fiú mellé. A koedukálttá alakítást, azaz a fiúk és lányok együttes iskolai nevelését és oktatását célzó program részeként, a harmadik év végén összesen ezerkétszáz diák végez majd az iskolában, harmadrészen lányok. Jelenleg, a program első évében hatvan elsős, negyven másodikos, harminckét harmadikos és nyolc végzős lányt fogadnak, akik vagy most költöztek a keleti partra, vagy nyomós okuk volt rá, hogy iskolát váltsanak, és ne azzal az osztállyal érettségizzenek, amellyel együtt kezdték a középiskolát. Valamennyi lányt alapos ellenőrzésnek ve-

tették alá, hogy lássák: erkölcsileg és tanulmányi előmenetelüket tekintve megfelelnek-e a Saint Ambrose követelményeinek.

Két kollégiumot építettek az újonnan jött diáklányok elszállásolására, a harmadik épület befejezését egy éven belüli határidőre tűzték ki, majd a rákövetkező évben egy negyedekre is sort kerítenek. Eddig mind az új toldalékok építése, mind az egyéb változtatások, átalakítások végrehajtása simán ment.

Az előző évben hosszas tanácskozások folytak, amelyek célja a tantestület segítése volt, hogy minél zökkenőmentesebb legyen a szintiszta fiúosztályokról a koedukált osztályokra történő átállás. A változtatás támogatói meggyőződéssel vallották, hogy a koedukálás emelni fogja az iskola képzési színvonalát, mivel a lányok ebben az életkorban rendszerint nagyobb odaadást tanúsítanak a tanulmányaik iránt, mint a fiúk. Mások azt is hozzátették, hogy ez a változás sokoldalúbbá teszi a diákokat, megtanítja őket élni és dolgozni, egymást segítve együttműködni, a másik nem tagjaival versenyezni, ami végső soron közelebb hozza a fiatalokhoz azt a „való világot”, amelynek előbb egyetemi polgárként, később pedig felnőttként a tagjaivá válnak.

Az utóbbi években valamelyest csökkent a beiratkozott diákok száma, mivel a rivális iskolák nagy többsége már koedukáltként működött, és ez a legtöbb gyereknek jobban tetszett. A tanárok közül a koedukáció hívei attól tartottak, hogy ha nem követik a vetélytársak példáját, nem lesznek többé sem divatosak, sem versenyképesek. De vé-

gül nagy nehezen megnyerték a csatát: az utolsók között ugyan, de sikerült meggyőzniük a változtatás előnyeiről az igazgatót, Taylor Houghton IV-et is, aki korábban végtelen számú bonyodalmat jósolt, többek között diákszerelmeket, amelyekkel mind ez idáig nem kellett foglalkozniuk, mivelhogy tisztán fiúiskolaként működtek. Lawrence Gray, az angolosok vezető tanára gúnyosan meg is kérdezte, hogy vajon az iskola nevét is meg fogják-e változtatni Szent Szodoma és Gomorrára. A Saint Ambrose-ban eltöltött harminchét évvel a háta mögött ő ellenezte a legvehemensebben a változtatást. A hagyománytisztelő, konzervatív és a magánéletében keserű ember kifogásait azonban végül felülbírálták azok, akik egy haladóbb szellemű iskola megteremtésére szavaztak, bármekkora kihívást jelentsen is ez a tantestület számára.

Larry Gray mogorva hozzáállása alighanem abból fakadt, hogy tíz évvel a Saint Ambrose-ba való kinevezése után a felesége elhagyta egy tizedikes diákja apjáért. Ezt sohasem sikerült kihevernie, és nem is házasodott meg többé. Az azóta eltelt huszonhét évben megmaradt boldogtalan embernek, de kiváló tanárnak. Minden egyes fiúból a lehető legjobb tanulmányi eredményt préselte ki, és olyan tudással felvértezve küldte őket egyetemre, hogy bárhol kiragyogtak a többiek közül.

Taylor Houghton kedvelte Larryt, csupán szeretetből hívta őt az iskola goromba pokrócának. Az igazgató fel volt rá készülve, hogy idős kollégája végig fogja dohogni a következő tanévet. Larrynek az iskola modernizálásával szembeni masszív ellenkezése oda vezetett, hogy évekig nem nevez-

ték ki igazgatóhelyettesnek. Már csak két éve volt a nyugdíjig, de még most is hangot adott a lány tanulók felvételével kapcsolatos ellenvetéseinek.

Amikor a korábbi igazgatóhelyettes nyugdíjba ment, az igazgatóság, szembenézve az iskolát érintő lényegi változással, kétéves keresgélésbe fogott, amelynek nyomán valóságos diadalként élte meg, hogy sikerült magukhoz csábítaniuk az egyik rivális egyetemi előkészítő iskola kiváló igazgatóhelyettesét. A Harvardon végzett, afroamerikai származású Nicole Smith az átállás időszakában, nagy izgalommal érkezett a Saint Ambrose-ba. Apja egy elismert kis egyetem dékáni posztját töltötte be, koszorús költőként számontartott anyja a Princetonon tanított. A belső energiától és lelkesedéstől fűtött harminchat éves Nicole-nak lételeme volt az egyetemi élet és a vele járó nyüzsgés. Taylor Houghton és az igazgatóság, no meg az egész tanári kar boldogan vette tudomásul, hogy Nicole csatlakozik hozzájuk, még Larry Gray is kevés kifogást tudott felhozni ellene, sőt kedvelte a nőt. Ő maga már nem pályázott az igazgatóhelyettesi pozícióra, mint mondta, alig várja, hogy nyugdíjba mehessen.

Az iskolaszék fejeként Shepard Watts a koedukálttá válás leglelkesebb támogatója volt. Készséggel elismerte, hogy nem minden hátsó szándék nélkül. Tizenhárom éves ikerlányai egy év múlva itt kezdik el a középiskolai tanulmányaikat, és három év múlva követi őket a most tizenegy éves fia is. Watts a lányainak is ugyanazt az első osztályú tanulási lehetőséget kívánta biztosítani a Saint Ambrose-ban, mint a fiainak. Az ikrek már kitöltötték a jelentkezési lapjukat, és fel is fogják venni őket,

amennyiben jól teljesítenek a nyolcadik osztályban. Figyelembe véve az eddigi tanulmányi eredményeiket, ebben senki sem kételkedett. Jamie Watts, Shepard legidősebb fia az iskola egyik legkiválóbb diákjaként az idén végez. A sokoldalúan tehetséges gyereket, aki a tanulásban éppúgy jeleskedett, mint a sportban, mindenki szerette.

Shepard befektetési bankárként dolgozott New Yorkban, míg Ellen, a felesége, főállású anya és a szülői munkaközösség vezetője volt. Húsz évvel ezelőtt a nyári gyakorlaton lévő lány Shepard keze alá dolgozott, és egy évre rá összeházasodtak. Taylor és a felesége, Charity, felettébb kedvelték és jó barátaiknak tekintették őket.

Taylor és Charity lánya immár férjes asszonyként Chicagóban élt, ott dolgozott gyerekorvosként. Charity történelmet és latint tanított az iskolában, s most izgatottan várta, milyen lesz az idén lányokat tanítani. Egy szilárd értékrendű New England-i család lányaként tökéletesen alkalmas volt a Saint Ambrose egyetemi előkészítő magániskola tiszteletre méltó igazgatója feleségének a szerepére. Büszke volt Taylorra és a pozíciójára. A férjének még tíz éve volt a nyugdíjig, és nagyon szerette az iskoláját, amelyben a méretei ellenére családias légkör uralkodott.

Charity fontosnak tartotta, hogy minél több diákot és szülőt ismerjen. A tanári kar más tagjaihoz hasonlóan ő is négy éven keresztül mentorált egy tanulócsoportot. A végzőseivel szinte kezdettől fogva együtt dolgozott az egyetemi pályázati anyagokon, ajánlóleveleket írt számukra, és az esszéik írásakor ellátta őket tanácsokkal. A Saint Ambrose

legtöbb diákja az elit északkeleti egyetemek valamelyikébe adta be a jelentkezését, ahova minden évben imponáló létszámban vették fel őket.

Taylor és Nicole Smith az igazgatóság épületének lépcsőjén állva nézték az érkező diákokat, amikor begördült Shepard Watts autója, benne a fiával, Jamie-vel. Shep hagyta, hadd keresse meg a fiú a barátait, és feljött a lépcsőre, hogy üdvözölje Taylort és Nicole-t. Nicole csillogó szemmel, izgatottan figyelte, ahogy a luxusterepjárók sorra behajtanak és az egyes osztályok számára kijelölt parkolóhelyek felé igyekeznek.

– Hogy megy? – nézett Shepard mosolyogva az igazgatóhelyettesre.

– Úgy tűnik, jól – húzódott széles mosolyra Nicole szája. – Kilenc óra egy perctől kezdve érkeznek folyamatosan. – A parkoló már majdnem teljesen megtelt. Shepard Taylorra nézett.

– Hol van Larry? – Rendszerint ő is kéznél volt, és figyelte a diákok érkezését.

– Az irodámban. Épp oxigént adnak neki – felelte Taylor, mire mindhárman felnevettek. Taylor magas, sportos alkatú, őszülő hajú, élénk barna szemű férfi volt. Ő is a Princetonon végzett, mint előtte minden férfi rokona. Charity a Wellesley-re járt. Shephard egy Yalie (a Yale Egyetem diákja) volt, sötétbarna hajával és áthatóan kék szemével jóképű férfinak, melleleg az iskola leghatékonyabb adománygyűjtőjének számított. Számára a „nem” válasz egyszerűen nem létezett, meglepő mennyiségű pénzt hozott be aktuális szülőktől és öregdiákoktól, és ő maga is nagylelkű adományozó hírében állt. Annak ellenére, hogy a foglalkozása

igencsak igénybe vette, odaadó apának bizonyult. Az elmúlt három évben meggyőzően megmutatkozott az iskola iránti elkötelezettsége.

A három ember a lépcsőn állva figyelte, ahogy az érkező SUV-ok beállnak a parkolóhelyekre, és előkerülnek a biciklik, laptopok és mindazok az eszközök, amiket a diákok magukkal hozhattak az iskolába. Hosszú asztaloknál tanárok osztották ki a kollégiumi helyeket. Most is, mint mindig, adódott némi zavar abból, ahogy a szülők a sportszatyrokkal, bőröndökkel, dobozokkal és laptopokkal vesződtek, miközben az iskolakezdésre visszatérő diákok a barátaik keresésére indultak, és megpróbálták megtudni, melyik szobában helyezték el őket. Egy hónappal ezelőtt minden információt elküldtek nekik digitális formában, de azok, akik nem hozták magukkal a papírokat, most újra kézbe kapták a kollégiumi szobabeosztást és a napirendet.

Az elsősöket négy-hatszemélyes lakosztályokban, a végzősöket egy- vagy kétszemélyes szobákban, a másod- és harmadéveseket pedig három- és négyzemélyesekben helyezték el. A lánykollégiumban ugyanezt a rendszert követték. Minden kollégiumban volt egy tanárnő, hogy segítsen, ha valaki megbetegedne, vagy valami problémája adódna. Az ő gondja volt az is, hogy mindenki rendesen viselkedjen, és betartsa a szabályokat.

Az egyik lánykollégiumba az új sportigazgatót, Gillian Marksot osztották be. A régi, aki húsz évig dolgozott az iskolában, azon nyomban elment, amikor véglegessé vált, hogy lányokat is fel fognak

venni. A mindig derűs, optimista Gillian örömmel fogadta a felkínált állást. Ő maga is sztár volt, tizennyolc évesen távolugrásban olimpiai ezüstérmesként végzett. A rekordját azóta sem tudták megdönteni. Kevés híján egy méter kilencven centi magas volt, harminckét éves, korábban helyettes sportigazgatóként dolgozott egy bentlakásos lányiskolában, és felvillanyozta a lehetőség, hogy mostantól majd fiúkkal is dolgozhat.

Simon Edwards, egy visszatérő matektanár fog segíteni neki a fiúk focicsapatának edzésein. Simon az egyetem után két évig Olaszországban és Franciaországban élt, és imádta ezt a játékot. Korábban egy New York-i nagyon előkelő koedukált bejárós magániskolában tanított, az előző évben azért jött át a Saint Ambrose-ba, hogy tapasztalatot szerezzen egy bentlakásos tanintézetben is. Most pedig, hogy a Saint Ambrose koedukált iskolává alakult át, nagy lelkesedéssel tért vissza és kötelezte el magát mellette. Huszonnyolc évével ő volt a tanári kar legfiatalabb tagja.

Ő és Gillian augusztusban találkoztak, hogy beszélgessenek a fiúk focicsapatának edzéséről. Másnap akarták kezdeni a próbajátékokat. Egy valamikori diákja adományából az iskolának épült egy olimpiai méretű fedett úszómedencéje, és megvolt hozzá az igen erős úszócsapata. Gillian tervezte a lányok röplabda- és kosárlabdaedzéseit is. Taylor és Nicole figyelték, ahogy Gillian üdvözli a saját parkolójukba érkező elsős lányokat, Simon Edwards pedig az elsős fiúkat fogadja. Az idősebb diákok és a szüleik már ismerték a szokásokat, tudták, hol kapják meg a kollégiumi szobabeosztásu-

kat, ők ezért pillanatok alatt elvegyültek a hosszú nyár után végre viszontlátott barátaik között.

Miközben Sheparddel őket nézték, látták, hogy Steve Babson is megérkezik. Az iskola történetében nem akadt még egy diák, akit ilyen hosszú próba-időre ítélték volna. Ő volt az, aki minden évben épp csak át tudott csúszni a vizsgán. Az apja, Bert Babson New York-i szívsebész ritkán jelent meg az iskolában, és amikor a tanárok beszéltek vele, mindig keménységet mutatott a fiával szemben. Megfélemlített, némileg zavart felesége egyedül látogatta a fiút, és Taylor – részben a tapasztalatai alapján, részben Steve mentoraként – sejtette, hogy Jean Babsonnak alkoholproblémái lehetnek, amit elég ügyesen tudott kontrollálni, amikor bejött az iskolába. Voltak arra utaló jelek, hogy Steve-nek nem lehet könnyű dolga otthon agresszív apjával és labilis anyjával, de valahogy mégiscsak eljutott a negyedik évig. Az iskolában amúgy nagyon aranyos gyerekek tartották. Göndör barna hajával, ártatlan barna szemével, kissé zilált külsejével kifejezetten csinos volt, és kedves, barátságos, kölyökkutyára emlékeztető nézésével a gyenge jegyei ellenére is belopta magát a tanárok szívébe.

Gabe Harris Rick Russóval együtt tette meg az utat New Yorkból, és Shepard felnyögött, amikor meglátta Rick anyját, aki ide, a massachusettsi vidék kellős közepére képes volt pink Chanel kosztümben és túsarkú cipőben jönni. A haját frissen fodrászoltatta, és mint mindig, most is vastagon állt a festék az arcán. Shep tudta, ha a nő közelebb lenne hozzá, a parfümje illatától a rosszullét kerülgetné. Rick apjának, Joe-nak csúcskategóriás bevá-

sárlóközpontjai voltak Floridában és Texasban, és az iskola vitathatatlanul legbőkezűbb szponzorát tisztelheték benne. Az elmúlt három évben egymillió dollár évjáradékot fizetett nekik, így aztán elviselték őket.

Rick a szülei tökéletes ellentéte volt. A világosbarna hajú, szürke szemű, kiválóan tanuló, nyugodt, csendes, szerény gyerek bármilyen társaságban el tudott, és el is akart vegyülni. A szüleivel ellentétben soha nem hivalkodott semmivel. Shepard elviselhetetlennek találta Joe Russót, de egyrészt az iskolaszék fejeként, másrészt Russo óriási összegre rúgó támogatására tekintettel kénytelen volt kedvesnek lenni hozzá. Adele Russo vadonatúj Bentley terepjárót vezetett, amelyről Shepard tudta, hogy csaknem háromszázezer dollár az ára.

Gabe Harris, aki velük jött, jó gyerek volt és közepepes tanuló, de nagyon igyekezett, és az iskola sztársportolójaként tartották számon. Gabe, a Saint Ambrose kevés ösztöndíjasának egyike, abban reménykedett, hogy az egyetemi tanulmányaihoz majd sportösztöndíjat ítélnék meg neki. A négy Harris testvér között Gabe volt a legidősebb, akire a szülők sokat áldoztak, hogy megmutassák a fiatalabb testvéreinek: ha Gabe meg tudja csinálni, ők is képesek lesznek rá. Apja, Mike Harris New York egyik legsikeresebb személyi edzőjeként tevékenykedett, anyja, Rachel pedig egy éttermet vezetett. Keményen dolgoztak, hogy fiuk a Saint Ambroseban tanulhasson, és ő meg is tett mindent, hogy megfeleljen a várakozásuknak. Ebben a tanévben, végzősként, a futball mellett rögbizni is akart, sőt nem hanyagolta el a teniszt sem, amiben szintén

erős játékosnak számított. Széles vállát az apjával végzett gyakorlatoknak köszönhette, és bár nem volt magas, férfiasnak látszott, amibe belejátszott az is, hogy a haját rendszeresen nullásgéppel nyírták. Kék szeme élénk érdeklődéssel szemlélte a világot.

Látták, ahogy Tommy Yee megérkezik az apjával. A szelíd, kedves, kimondottan aranyos kínai-amerikai fiú, szüleinek egy szem gyereke, majdnem tiszta kitűnő tanuló volt. Apja, Jeff fogorvosként dolgozott New Yorkban, anyja, Shirley, jól menő könyvelőirodát vezetett. Tommy folyékonyan beszélt a mandarint és a kantoni nyelvet, kiemelkedő tehetséget árult el a fizikához, jó volt matematikából – a szülei mindenben tökéletességet vártak el tőle. A hegedűjátéka alapján a zenében is csodagyereknek tartották, így mi sem természetesebb, mint hogy játszott az iskola zenekarában.

Korai felvételen reménykedett a Massachusettsi Műszaki Egyetemre (MIT), és abból ítélve, amit Taylor a tanáraitól hallott, fel is fogják venni. Taylor tudta, hogy a szülők erős nyomást gyakorolnak a fiukra, és nem elégszenek meg a tökéletesnél kevesebbel, ezért Tommynak nem sok ideje maradt arra, hogy együtt lógjon a barátaival.

Shepard ekkor elvált a másik kettőtől, és elindult megkeresni Jamie-t, hogy megtudja, melyik szobába kerül. Tudta, hogy az idén egyszemélyes szobát kap abban a kollégiumban, ahol több osztálytársa is lakni fog. Shepard megígérte Taylornak, hogy mielőtt elmegy, beköszön neki. Addig még lesz egy-két dolga, be kell állítania Jamie számítógépét, és azt a kis hűtőszekrényt, amit a végzősök behozhatnak maguknak, hogy a feladataik készí-

tése vagy a vizsgákra felkészülés közben harap-
hassanak valamit.

Manapság a bentlakásos iskolák annyiban hasonlítottak az egyetemekre, hogy az idősebb diákok majdnem akkora szabadságot és függetlenséget élveztek, mint az egyetemisták. Az egyetlen különbséget az jelentette, hogy autók nem jöhettek be a campusra. A diákok csak engedéllyel, biciklin vagy gyalog mehettek be a hétvégeken a közeli városba. A campuson azonban felnőttként kezelték őket, és elvárták, hogy illő tisztelettel viselkedjenek a tanárokkal és egymással. Tilos volt a kábítószer és az alkohol, a tilalom megszegéséből csak ritkán támadt bonyodalom, de azt is sikerült gyorsan rendezni. Az érintett tanulókat eltanácsolták. A drogok esetében nem volt második esély, és az iskolaszék teljes mértékben egyetértett ezzel a szabállyal.

A campus pszichiátere, Maxine Bell szoros kapcsolatot tartott a pedagógiai tanácsadókkal, hogy biztos lehessen benne: nem kerülték el a figyelmüket az esetleg depressziós vagy öngyilkos gondolatokkal foglalkozó diákok jelzései. Öt évvel ezelőtt szívszorító incidens történt: egy diákjuk végzett magával. Kiváló jegyei voltak, erős támaszként állt mögötte a család, de egy sikertelen szerelmi ügy miatt, amit nem bírt elviselni, felakasztotta magát. Az elmúlt húsz évben a Saint Ambrose-ban három diák lett öngyilkos, sokkal kevesebb, mint a rivális iskolákban. Az egyik legjobbnak kikiáltott bentlakásos iskolában például csak az elmúlt két évben négy öngyilkosság történt.

Valamennyi intézmény ilyesmi miatt aggódott a leginkább, ezért Maxine mindenütt ott volt, és

elképesztően sok gyerekkel ismerkedett össze személyesen. Eljárt a sporteseményekre és egyes edzésekre, velük lógott a büfében, és a legtöbbjüket név szerint ismerte. Mondhatni, hogy a Saint Ambrose ütőerén tartotta az ujját.

Az információk másik forrásaként az iskolai nővér, Betty Trapp szolgált, akit minden diák ismert, és ha rosszul érezték magukat, mindjárt a betegszobába mentek, hogy Betty kezelésbe vegye őket. Ha hívták, eljött a helybeli orvos is, és alig tíz mérfölddel arrébb folytatta gyógyító tevékenységét a kórház, amelynek helikopter-összeköttetése volt Bostonnal. Az iskola úgy működött, mint egy olajozott gépezet, és semmi ok nem merült föl, ami arra utalt volna, hogy mostantól a lányok miatt valaminek meg kell változnia.

Shepard elindult, hogy megkeresse a fiát, Larry pedig kilépett az épületből, hogy lássa a diákok megérkezése című jelenetet, ami kaotikusnak tűnt, de nem volt az. Az, hogy ezúttal lányok is vannak közöttük, mind ez idáig ismeretlen látvány volt, de nem kellemetlen. Több fiú is észrevette őket, de egyik lány sem elegyedett még beszédbe velük. Egyébként is el voltak foglalva azzal, hogy kivegyék a holmijukat az autóból, amely idáig hozta őket, majd a szüleikkel vitatkoztak arról, hogy mit hova tegyenek, és ki mit hozzon.

Az elsős lányukat kísérő anyák feszültnek látszottak. A legtöbb apa is eljött, és látva, ahogy a nehéz bőrröndökkel kínlódnak, egy-egy közelben álló tanár segített nekik.

– Ma estére a kollégiumi szobák tele lesznek hajszárítókkal és sütővasakkal – jegyezte meg Larry

borúsan, mire Nicole rámosolygott. Mostanra már hozzászokott kollégája pesszimista kiszólásaihoz.

– Rá se ránts, Larry. Nem fogunk belepusztulni – igyekezett megnyugtatóbb idősebb kollégáját, de ekkor felfigyeltek egy különösen szép lányra, aki anyja kocsijából szállt ki. Senki más nem volt velük. A hosszú szőke hajú lány minden tétovázás nélkül kivette a csomagtartóból a bőrröndjét és két sportszatyrot, míg anyja pár dobozzal bajlódott. A lány a korához képest szokatlanul magabiztosnak tűnt. – Negyedikesnél idősebbnek, inkább egyetemistának látszik – dűnnyögte maga elé Nicole.

A feltűnően csinos lány beillett volna modellnek is, apák, tanárok, diákok feje mintegy vezényszóra arrafelé fordult, hogy megnézzék. Divatosan rongyos farmer, póló és tornacipő volt rajta, és az őt csodáló tekintetekre ügyet sem vetve tovább beszélt az anyjához. Nicole felismerte az aktájáról, amit a többiekével együtt áttanulmányozott. Vivienne Walker Los Angelesből iratkozott át a negyedikbe. Anyja ügyvéd, most költöztek New Yorkba. Apja ingatlanfejlesztő L.A.-ben, a közelmúltban váltak el. Vivienne kitűnően tanult a Los Angeles-i bejárós magániskolában. Anyjával együtt májusban jártak itt, Vivienne volt az egyik utolsó lány, akit felvettek, őt is főleg azért, mert nem voltak végzős lányaik. Végzősöket ugyanis nehezen lehetett rávenni az iskolaváltásra, kivéve, ha vészhelyzet volt, vagy ha úgy hozták a család körülményei, mint például Vivienne esetében.

Larry morcos ábrázattal nézte Vivienne-t és az anyját. A lány pontosan az a típus volt, akitől félt:

igazi szépség, aki majd elvonja a diákjai figyelmét, és „drámát” okoz, ahogy ő fogalmazott. Ehhez kétség sem fért, a közelben minden diák észrevette őt, az apák még inkább, mint a fiúk. A lány olyan volt, mint Alice Csodaországban, csak már felnőtt.

– Pontosan erről beszéltem – morogta összevont szemöldökkel, és visszasétált a szobájába. Nicole és Taylor összerosolyogtak.

– Majd túlteszi magát rajta – mondta Taylor optimistán, aztán meglátta, hogy most érkezik Adrian Stone egy sofőr vezetete négyajtós autóval, szintén New Yorkból. Adrian az egyik legokosabb diákjuk volt, osztálytársai afféle stréber géniusznak, geeknek, „kockának” tartották. A kicsi, vékony srác hosszú, barna haja mindig az arcába lógott, félig eltakarva nagy, szomorú barna szemét. Egészségi problémái miatt visszatérő harmadévesként kezdte meg az idei tanévet; szociális szorongásos zavarban (más néven társas fóbiában) szenvedett, asztmás volt, és nem mellesleg számítógépes zseni, aki saját programokat és appokat tervezett. Magának való gyerek lévén kevés barátja volt, ha volt egyáltalán, örökké tanult, vagy elbújt a számítógépteremben.

A szülei, Jack és Liz, mindketten pszichiáterek, épp egy válás közepén tartottak, amivel pokollá tették Adrian életét. Örökösen bíróság elé citálták egymást, bírói végzéseket nyújtottak be egymás ellen, és az Adrian érdekében kirendelt pszichiáter két évvel ezelőtt azt javasolta a bírónak, hogy ha ki akarják menekíteni a gyereket ebből a háborúból, küldjék a fiút bentlakásos iskolába. A bíróság ezen túlmenően jószolgálati gyermekjogi

ügyvédet is kirendelt, hogy megvédje Adriant a szüleitől, akik fegyverként használták őt egymás ellen. A fiú jól tanult, és a kezdeti félszepségét is kezdte levetkőzni. Mentora és tanárai szerint továbbra is félt, nehogy olyasmit tegyen vagy mondjon, amivel bajba keverhet valakit vagy önmagát.

A szülei jóformán sohasem látogatták meg, és ő is vonakodott a szünidőkben hazamenni, ahol naponta váltakozva hol egyikükkel, hol másikukkal volt együtt, amit gyűlölt, de a szülők vele kapcsolatban nem voltak hajlandók más felállásra. Adrian jobban érezte magát az iskolában. A sofőr segítette kivenni és felvinni a szobájába a bőröndjeit, a sportszatyrát és néhány dobozt. Mint mindig, most is Adrian volt az egyetlen diák, akit sem anyja, sem apja nem kísért el az első tanítási napon.

Taylor elgondolkodva nézett a fiú után, de aztán meglátott egy ismerős fekete furgont, amely most állt be a negyedikeseknek fenntartott parkoló egyik távoli sarkába. A sötétített ablakokon nem lehetett belátni az autóba, amelynek két első ülésén a sofőr és egy testőr ült. Taylor tudta, kit hoztak. Mihelyt a furgon beállt, kiugrott belőle egy tökéletes testű, magas, széles vállú férfi. Fekete póló, farmer, fekete cowboycsizma, baseballsapka és napszemüveg volt rajta. Egy ugyanolyan magas és hasonló testfelépítésű fiú szállt ki utána, csak a sörénye volt szőke, nem pedig sötétbarna, mint az apjáé, és Taylor azt is tudta, hogy a szeme zöld. Rögtön ezután egy szőke nő lépett ki a furgonból, szintén farmerban, pólóban, baseballsapkában és napszemüvegben.

Nyomban hozzáláttak, hogy kipakolják a dobozait. A sofőr és a testőr is segített, de a parkolóból már csak a fiú és a szülei indultak el a csomagokkal az asztal felé, ahol a végzősök szobabeosztását lehetett megtudni. A két alkalmazott a furgon mellett maradt, a fiúra és a szüleire pedig senki sem figyelt, mígnem valaki a sokaságból hirtelen felismerte őket. A szülők láthatóan nem akarták felhívni magukra a figyelmet, eközben a fiú intgetett a távolabb álló barátainak.

Nicole Smith kérdően nézett Taylorra.

– Ők... ?

Aztán hirtelen beugrott neki, hogy az egyik negyedikes fiú, Chase Morgan a híres színész, Matthew Morgan és felesége, Merritt Jones, az utóbbi húsz év legelismertebb, kétszeres Oscar-díjas és számtalan díjra felterjesztett színésznőjének a fia, aki most kezdi a végzős évét a Saint Ambrose-ban. Taylor előszeretettel hangoztatta, hogy sohasem látott jobb szülőket náluk. Odafigyeltek a gyerekükre, kerültek minden feltűnést és hivalkodást, és arra is vigyáztak, hogy ne hozzák zavarba a fiukat. A fontos eseményekre mindig eljöttek, és ha a zsúfolt időbeosztásuk engedte, rendszeresen látogatták a srácot.

Külön kérték, hogy ne kivételezzenek se velük, se a fiukkal, és mint minden más szülő, találkoztak és beszélgettek a tanárokkal. Amikor Chase második korában egy Vermontban rendezett síkiránduláson eltörte a lábát, apja tizenkét, anyja pedig huszonnégy órán belül ott volt. Mindketten repülőre ültek ott, ahol éppen forgattak, Matthew Londonban, Merritt pedig Nairobiban.

Ennél is figyelemreméltóbb, hogy az elmúlt év túlnyomó részében külön éltek, miután Matthew-nak állítólag viszonya lett egy színésznővel, Kristin Harte-tal, akivel együtt dolgozott. Minden bulvárlap beszámolt róla. A paparazzik hónapokig jártak Merritt nyomában. A szülők feltehetően beadták a válókeresetet, de továbbra is együtt jöttek el az iskolai rendezvényekre, és az egész ügyet távol tartották a fiuktól. Amikor vele voltak, úgy tűnt, hogy kedvesek egymáshoz, most is Merritt tartotta a nagy utazóláda egyik végét, Matthew a másikat, és menet közben Chase-zel csevegtek.

Chase legjobb barátja a campuson Jamie Watts, Shepard fia volt. Jamie egykettőre megtalálta őket, és segített behordani a cuccaikat. A fiúk akár testvérek is lehetek volna, annyira hasonlítottak egymásra: mindketten magasak, szőkék, jóképűek, széles vállúak, keskeny csípőjűek voltak, és lerítt róluk a magabiztosság. Öröm volt rájuk nézni.

Taylor bólintással válaszolt Nicole-nak a Chase szüleit illető, ki nem mondott kérdésére.

– A legkönnyebben kezelhető szülők, akikkel az itt eltöltött tizenkilenc évem alatt dolgom volt – tette hozzá. – Hihetetlenül kedvesek, tapintatosak, megbízhatók, Chase pedig remek gyerek. A UCLA-n akar továbbtanulni, úgyhogy visszamegy a nyugati partra, vagy a New York-i Tisch Drama művészeti tagozatán folytatja. A szülei azt akarták, hogy szeressen keleti parti iskolai tapasztalatot, és ezért állandóan utaznak. Fantasztikusan jó diák és sportoló, és mindenben kiválóan teljesít. Akárcsak Jamie, Shepard fia.

Nicole tudta, hogy Matthew nem csak színész, de producer és rendező is. A régi iskolájában is voltak fontos szülők, de be kellett ismernie, hogy őt is lenyűgözte az a visszafogottság, ahogy a Morgan házaspár lavírozott az ott gyülekező sokaságban. Meglepő volt, hogy senki sem figyel rájuk, csak néha tűnt fel valaki, akinek a megdöbbenet arca elárulta, hogy felismerte mindkettőjüket. Nyilvánvaló volt, hogy a szakmabeli életüket, amennyire csak lehet, függetleníteni akarták Chase-től. Őket látva senki sem sejtette volna, hogy Matthew jelenleg egy másik nővel él együtt, és a felesége épp el akar válni tőle. Itt és most pontosan úgy néztek ki, mint bármelyik másik család. És ha Taylor látott is már néhány elkeseredett válást, az övék nem tartozott közéjük.

Fél tizenegyre minden szoba megtalálta a gazdáját. Diákok és szülők pakoltak és rendezkedtek, és ha egy anyának, aki egyedül jött, segítségre volt szüksége, mindig akadt egy apa, akihez fordulhatott. Gillian Marks és két asszisztense az elsős lányoknak segített, amennyire tőlük telt. A legtöbben elhozták a saját vállfáikat, törülközőiket, ágyneműjüket és szappanjukat, amitől mindenütt üres dobozok hevertek a földön. És Larry Gray nem tévedett olyan nagyot. Az elsős lányok csakugyan magukkal hozták a hajszárítóikat, sütővasaikat és a hajkiegyenesítő vasaikat. A fürdőszobák úgy néztek ki a sok különleges sampon, kondicionáló, testápoló és arclemosó flakonjaitól, amelyek minden vízszintes felületet elfoglaltak, mintha örültek garázdálkodtak volna egy fodrászszalonban.

Délben az egész diákságnak meg kellett jelenie a menzán, hogy a tanári karnak felállított asztaloktól köszönthessék őket. Mihelyt mindenki megérkezett, Taylor Houghton rövid beszédben üdvözölte a régi és új diákokat, és valamennyi új lány tanulót. Erre rögtön huhogás, kiáltozás, füttyülés kezdődött, amitől Larry Gray olyan képet vágott, mint aki citromba harapott. Taylor fölemelt kézzel csendre intette a zajongókat, majd az új tanárok bemutatásával folytatta, végül jó étvágyat és finom ebédet kívánt. A következő pillanatban fülsiketítő lárma támadt az ebédlőben, ha nem is nagyobb annál, mint ami az első tanítási napokon lenni szokott.

Fél kettőkor kezdődött az, amit Maxine csak úgy hívott, hogy a siralomvölgy. Elérkezett a szülők távozásának ideje. Az új szülők mindig sírtak, és ezúttal az elsős kislányok is csatlakoztak hozzájuk. De az iskola úgy intézte, hogy a búcsúzkodás rövid és kellemes legyen. Háromnegyed kettőkor minden osztály számára megkezdődött az eligazítás, amelyen megkapták az óráikat és a tanáraik nevét tartalmazó listát, a mentoruk nevét, és fél háromkor kezdődött az első órájuk. Ezzel kezdetét vette a tanév.

Gillian Marks még ebéd előtt felhívta a diákok figyelmét, hogy másnap reggel hat órától csapatpróbákat tartanak, és mindenki kézbe kapott egy listát arról, hogy hol melyik próbára kerül sor. Emlekeztette a diákokat arra is, hogy a New Hampshire-be és Vermontba szervezett sítúrák hamar betelnek, úgyhogy akiket érdekelnek, azok minél előbb iratkozzanak fel.

Egy órával a szülők távozása után a diákok már nyakig merültek az iskolai életbe, szomorkodásra nem maradt idejük. Mire menniük kellett vacsorázni, ami rendszeren három turnusban zajlott, már a beilleszkedéssel, a tanárok és a saját osztályuk kibeszélésével, a régi barátságok felfrissítésével és újak szerzésével voltak elfoglalva.

Jamie Watts és Chase Morgan ugyanannál az asztalnál ültek, ahol korábban is mindig. Kicsivel később Steve Babson csatlakozott hozzájuk, majd Tommy Yee sétált el mellettük, kezében az elmaradhatatlan hegedűtokjával. Sanghajban élő nagypapa a tizenhatodik születésnapján ajándékozta meg a Joseph Gagliano készítette rendkívül értékes hegedűvel, amit azóta mindenhová magával vitt. Osztálytársai eleinte csúfolták miatta, de ma már ismerős és megszokott látvány volt Tommy, kezében a hegedűtokkal, még a menzán is.

– Jól telt a nyarad, Tommy? – kiáltott utána Jamie.

– A nagyszüleimnél voltam Sanghajban. Napi három órát kellett gyakorolnom – felelte vigyorogva, a szemét forgatva Tommy. Vacsora után a zenei próbára készült elmenni. A drámaklub a hétvégén tartotta az összejövetelét, ami most, hogy lányokkal is tarthatnak bemutatókat, sokkal érdekesebbnek ígérkezett.

– Hogy bírod? – kérdezte Simon Gilliantól, miközben tálcára rakták a vacsorájukat, és leültek az asztalhoz.

– Úgy érzem magam, mintha az elsősök kolégiumában fodrászüzletet üzemeltetnék, de ne szólj róla Larry Graynek – nevetett Gillian, aki báránybordát evett dupla adag zöldbabbal. Simon

előtt lasagne volt. Az iskola közel ezer ember napi háromszori étkezéséről gondoskodott, és az ételek meglepően finomak voltak. – Azzal a sok gyönyörű, természetesen zilált hajjal, ami úgy néz ki, mintha most másztak volna ki az ágyból, valójában rengeteg munka van, és sok hajápoló cucc kell, hogy a frizura a végén így álljon. – Ő maga olyan rövidre vágatta a haját, amennyire csak lehetett. Sportigazgatóként arra már nem jutott ideje, hogy a hajával foglalkozzék. – Szeretem a gyerekeket. Látom rajtuk, hogy jó gyerekek. Neked milyen volt a napod? – kérdezte.

– Egyetlen örült rohanás. És ilyen lesz még hetekig. Kétszer annyi mentoráltam lesz, mint tavaly volt, és a fele lány.

– Holnap reggel kezdjük a próbákat, attól én is meg fogok örülni. Holnap hajnali ötkor már az irodámban kell lennem – sóhajtotta Gillian.

– Én két nap múlva kezdem a futballból a próbajátékokat. – Simon hirtelen elkomolyodva nézett a kolléganőjére. – Bentlakásos iskolában dolgozva neked nem hiányzik, hogy valami igazi életed legyen?

Gillian kicsit elgondolkozott, aztán megrázta a fejét.

– Nem mondhatnám. Többé-kevésbé így zajlott az egész eddigi életem. Évekig készültem az olimpiára. Aztán másodszor is visszamentem. Gyerekkoromban bentlakásos iskolába jártam, mert a szüleim állandóan költöztek. Apám közel-keleti székhelyű olajtársaságnál dolgozott, és anyám mindenhová elkísérte. Az egyetlen mindig edzettem valamilyen csapatnál, ezért olyat válasz-

tottam, amit tudtam. Tíz évig bentlakásos iskolákban tanítottam atlétikát. Jó dolog közösségben élni. Az ember sohasem magányos – nézett mosolyogva Simonra. Látszott rajta, hogy boldog, kiegyensúlyozott ember, aki szereti, amit csinál. – És te?

– Egy évvel ezelőttig egy flancos New York-i nappali iskolában tanítottam, ahova csupa gazdag gyerek járt. Egyetem után két évig Franciaországban és Olaszországban éltem, azután két évig tanárokodtam New Yorkban. A SoHóban laktam, amit menő dolognak tartottam. Amikor tavaly túlestem egy csúnya szakításon a barátnőmmel, feladtam a lakásomat, és úgy döntöttem, megpróbálkozom itt a tanítással. Tetszett a dolog, és izgalmas volt részt venni az átállásban, úgyhogy aláírtam még egy évet. De néha hiányzik, hogy felnőttként éljek New Yorkban, hogy esténként hazamehessek, és a hétvégeken azt csináljam, amit én szeretnék.

– Majd túljutsz rajta. Én nem hiszem, hogy tudnék már másképp élni. Nekem ez bevált. Bizonyos értelemben olyan ez, mintha sohasem kellene felnőni. Az ember örökké gyerek marad.

– Igen, csakhogy ők leérettségiznek, mi pedig maradunk. Úgy gondolom, még két évig csinálom ezt, aztán meglátom, mi legyen tovább.

– Addigra már nem akarsz majd visszamenni New Yorkba. Ez az életmód függővé tesz – jósolta Gillian sokatmondó pillantás kíséretében.

– Mit szoktál csinálni nyáron? – Simon kíváncsi lett a kolléganőjére.

– Egy női újonckiképző táborban dolgozom Baja Kaliforniában – felelte Gillian széles mosoly-

lyal. – Kemény csajok, már akkor is remek formában vannak, amikor odajönnek, de elvárják, hogy ott megdolgozzuk őket. Nekem is kihívást jelent. És nagyon jó felnőttekkel dolgozni, már csak a változatosság kedvéért is. Sok Los Angelesből jött színésznő van köztük.

– Mazochista vagy.

Amikor befejezték a vacsorát, Gillian visszaindult az elsősök kollégiumába, hogy lássa, sikerülte-e elhelyezkedniük. Mindaddig egyikük sem látta, hogy fiúk és lányok átmentek volna egymáshoz. A visszatérő fiúkat csak a barátaik érdekelték.

Gillian látta, hogy amikor Vivienne Walker megérkezett az ebédlőbe, Chase és Jamie hívták, hogy üljön hozzájuk, de ő udvariasan elhárította, és a negyedikes lányok asztalához ment. Mindannyian egy asztalnál ültek a terem hátuljában, és ismerkedtek egymással. Lenyűgöző volt a jelenet dinamikája, és Larry Gray jóslatával szemben az iskola még nem vált Szodomává és Gomorrává. Semmi jel nem mutatott erre. Egy-egy pillantást leszámítva, a fiúk és a lányok jóformán tudomást sem vettek egymásról.

Simon az elsős fiúkhöz ment, Gillian pedig a vadonatúj lánykollégiumba, ahol a lányok azzal fogadták, hogy nincs meleg víz. Gillian rögtön jelentette a dolgot a karbantartóknak. Este tízkor volt villanyoltás, és kilencre mindenkinek a szobájában kellett lennie. Másnap a program szerint megismertetik velük az iskola legkorszerűbb, világszínvonalú könyvtárának csodáit. Gillian fél tizenegykor már az igazak álmát aludta, és hajnali négykor, az ébresztőóra hangjára tért magához.

Jéghideg vízzel lezuhanyozott, mivel továbbra sem volt meleg víz, és újabb üzenetet hagyott a karbantartóknak. Hajnali ötkor indult el, hogy a campuson átvágva megérkezzék az irodájába, és elkezdje a napot. Csinált magának egy csésze kávé, a mikróban felforrósított egy adag zabkását, és átolvasta a próbákra jelentkező diákok listáját. Hat órakor, amikor szállingózni kezdtek, már felkészülten várta őket. Az úzásra feliratkozott elsősökkel kezdte. Alig várta, hogy dolgozhasson velük. És teljes mértékben meg volt győződve arról, hogy neki van a világon a legjobb munkája.